

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT

ALS BENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr Joh. C. Breen, Amsterdam; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Grosheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; Dr G. Meijma, Groningen; Dr J. C. Reijnders, Utrecht; Dr J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijss, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Dr E. Visser, Arnhem; Dr D. H. Th. Vollenhoven, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tübingen; Dr J. D. Wielenga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:

Prof. Dr V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-Uitgevers:

OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.

Voor 't Buitenland en Ned.-Indië f7.50 per jaar.

Advertentie: 25 ct p. regel. — Losse nummers f0.15.

Tot nadere aankondiging is het adres van den Eindredacteur: DUITSCHE KAMPWEG, WOLFHEZE.

(KHOED) Uit de Schrift: Spot. (Spr. 29:8) Kerkelijk Leven: Synodale feilbaarheid. Graden van feilbaarheid. De kerk en het geweten. — Persoonlijk. — Boekbespreking. — Rekeningen. — Advertenties.

UIT DE SCHRIFT.

Spot.

Spottendrijvende lieden blazen een stad aan brand; maar de wijzen keeren den toorn af.

Spreuken 29:8.

Werkt voortdurende tegenspraak ontzenuwend op u, o ziel, nog meer te duchten is de spot.

Dat uw christelijk geloof overal wordt tegengesproken kan u misnoedig maken. Doch tegenover de wereld beheerscht gij u.

Maar dat het wordt bespot, doet u vaak ook tegenover anderen verlegen staan. Gij hebt het gevoel, dat gij een figuur slaat. Uw zelfvertrouwen laat u in den steek.

De tegenspraak stelt tenminste nog ernst tegenover u.

Doch de spot roept gaarne de hulp van derden in om uw ernst weg te lachen.

De tegenspraak is een eerlijk zwaard.

Deed de spot is een verraderlijke, in gij gedoopte speerpunt.

De tegenspraak slaat wonden.

De spot evenwel doet u bezwijmen.

Wat is er tegen den spot bestand?

Spottendrijvende lieden blazen een stad aan brand. Balduchheid is spot met het ernstige, het schoone, het verhevene, het eerbiedwaardige. Opgeschoten jongens stoken een vuurtje bij de apsis van een kathedraal en het wonderlijke bouwwerk gaat in vlammen op. De vonken spatten naar de omringende daken over. Het vuur breidt zich over heel de stad uit. De arbeid van eeuwen, de prestaties der nijverheid, de belichaamde gedachten der gemeen worden door den brand gegrepen en opgeknepen. De ernst van vele geslachten is door den spot van een paar onverlaten tot een woestijn van puin en kool en kromgetrokken ijzer geworden.

Ook figuurlijk heeft de spot zulk een uitwerking. De ernst eener gemeenschap kan door een groepje spottendrijvende lieden gebroken. De frivoliteit is in staat met slechts een stad, maar een heel land, een heel maatschappij in brand te blazen. Zedelijkheid, arbeidsreugde, kunstzin en wat al niet worden erdoor verwoest.

Maar de spot werkt ook individueel.

Hij kiest ook u tot doelwit.

Hij steekt uw ziel in brand.

Gij komt op voor uw Heiland. Gij spreekt het teerste, wat in u omgaat, uit. Maar de spot vangt het op. Rondt er een vlammetje tegen op. Blaast wat hij kan. En daar gaat uw getuigenis.

Gij zijt innerlijk bedroefd. Gij hebt behoefte aan aanspraak van vromen. Doch de plaats van den vrome wordt ingenomen door den spotter. Hij steekt met uw heiligste gevoelens den draak. En... hij heeft de lachers op zijn hand.

De spot slaat u soms zoo murw, dat gij den mond niet meer durft open doen.

Gij weet, dat zodra gij uw God belijdt, het een misreces wordt ten koste van u.

En zie, o ziel, daar komt gij niet tegen.

Wanneer men den God der christenen hoort, dan wordt gij geprikkeld, gij weet niet, waar gij den moed aandaan haalt, maar gij spreekt vaak als met profetische bezieling.

Ook wanneer het niet over God, maar over den godsdienst gaat, kunt gij dikwerf uw woord nog wel doen.

Maar wanneer de spot er u tusschen neemt om uw geloof, wanneer hij vraagt waar is u uw God, wanneer het dus niet in het algemeen God en den godsdienst gaat, maar uw persoonlijk deel aan Christus, uw persoonlijke religie, dan vliegt gij in brand.

Dan teert gij op.

Dat verstaat de wereld.

Daarom wordt zij met haar spot zoo gaarne persoonlijk.

Zij kent uw zwakke plek.

Het zelfrespekt is u zoo dikwijls dierbaarder dan uw Godsrespekt.

Dat uw God en uw godsdienst bespot worden, het maakt u wel warm, doch niet brandend.

Maar dat gij om uw God, om uw godsdienst belachelijk wordt gemaakt, ziel, beken het, daar komt gij het minst van al tegen.

Dat acht gij het ergst.

Gij voelt u wegbranden.

Zou dit dan niet uw eerste verweer tegen den spot moeten zijn, dat gij uzelf steeds maar voorhoudt: ik beteekent niets, aan mijn figuur is niets verbeurd, laat de fakkel van den spot mij maar aansteken, als men van mijn Koning maar afblijft.

Door zulk een geloovige levenshouding wordt gij onbrandbaar.

Gij vreest den spot niet langer.

Gij laat u den mond niet snoeien, al hadt gij op het kantoor, de fabriek, het atelier, waar ge werkt, enkel spotters rondom u.

Waar de spot met het heilige in onze samenleving thans zulke vreeselijke afmetingen aanneemt, aan u daar in, o ziel, om steeds opnieuw uzelf te verliezen, opdat Christus in al Zijn grootheid, opdat God in Zijn volle majesteit u voor oogen sta.

De Heilige Geest zal u leeren wat gij spreken zult.

Het geloof dat van u door de oogen uws lichaams naar buiten straalt, zal menig keer den schimp op de lippen van een spotter doen lachen.

HEPP.

KERKELIJK LEVEN.

Synodale feilbaarheid.

Van Roomsche zijde wordt op de Asser Synode kritiek geïntendeerd.

Behalve de opmerking, dat wanneer men het geschiedverhaal in Genesis 2 en 3 „letterlijk“ opvat, men ook aan de woorden van Christus: „dit is Mijn lichaam“ een letterlijken zin moet geven, wordt vooral het geval benut om te pogen de noodzakelijkheid van een onfeilbaar kerkelijk leergezag aan te toonen.

Daartegenover moet met hand en hand worden vastgehouden aan het oude reformatische beginsel, dat geen enkel kerkelijk gezag de gave der onfeilbaarheid voor zich mag opeischen.

Zelfs al zouden de kerken in oecumene concilie vergaderd zijn en een leerbeslissing met algemeene stemmen genomen worden, mag er nog geen onfeilbaarheid aan worden toegekend.

Het is dan ook een ernstige aanklacht, welke telkens weer tegen de Synode van Aasen wordt uitgebracht, als zou zij zich een gezag hebben aangematen, dat gelijk staat met dat van de Schrift of er zelfs boven uitgaat.

Wanneer die aanklacht ook slechts voor een deel waarheid bevatte, zou tegen de Synode streng moeten worden geageerd.

Maar natuurlijk, wie een aanklacht indient, behoort die ook met bewijzen te staven.

En dit is het vreemde, dat men het bij die algemeene beschuldiging laat blijven en niet in de besluiten der Synode de woorden aanwijst, waaruit dat waar te maken is.

Wel heeft de Synode uitdrukkelijk uitgesproken, dat zelfs de belijdenis — en des te sterker dus een uitspraak, welke aan de belijdenis ondergeschikt is — appellabel blijft aan de Schrift.

Eenige uitdrukking, welke met die verklaring strijdt, kan men noch in de rapporten noch in de besluiten van Aasen vinden.

Het is dan ook niet gemakkelijk te raden, waarop die aanklacht is gegrond.

De Synode heeft zich niet vermeten een beslissing in dezer voege te nemen: de Schrift zegt dit, maar ik, Synode, zeg dat.

Dan eerst zou zij haar gezag boven dat der Schrift hebben geplaatst.

Ook heeft zij zich niet gewaagd aan een uitspraak als deze: de Schrift zegt dit en ik, Synode, zeg dat en nu hebt gij beide als waarheid te aanvaarden.

Dan eerst zou zij haar gezag op gelijke lijn met dat van de Schrift hebben gesteld.

Maar niets van dit alles, niets zelfs wat er naar zweemt, is in haar Acta te vinden.

Geen enkel geluid, wat daar ook maar eenigszins op leek, werd op haar vergaderingen gehoord.

Integendeel. Heel haar gestie werd beheerscht door de gedachte, dat door een bepaalde leervoorstelling het gezag der Schrift werd aangerand.

Het gezag der Schrift stond bij haar boven alle meeningen.

Zij kon het niet toelaten, dat men dit gezag in na kwam.

Zij bestreed de bedoelde leervoorstelling, omdat die in tegenspraak was met de belijdenis, zeer zeker. Toch was dit voor haar nog secundair.

Dit kwam pas in de tweede plaats.

Indien hij, die deze leervoorstelling voordroeg, had kunnen bewijzen, dat op dit punt de belijdenis van de Schrift afweek, zou de Synode niet hebben mogen aanzelen en ook niet hebben gearzeld, om de belijdenis met de Schrift in overeenstemming te brengen.

Het primaire, het eerste en voornaamste was voor haar, dat de Schrift de door haar gewraakte voorstelling van disputabiliteit uitsloot.

De Schrift en die alleen was voor haar beslissend.

Dat zij nu van hem, die de disputabiliteit voorstond, vroeg of hij in plaats daarvan de belijdenis, welke op de Schrift gegrond is en welke zij op het bijzondere geval toepaste, wilde aanvaarden, kan toch onmogelijk als een uiting van onfeilbaarheidsbewustzijn worden uitgelegd.

Vooreerst al, dreigde zij niet met een anathema, maar zij vroeg om aanvaarding van dat, wat akkoord is van kerkelijke gemeenschap.

En wat akkoord is van kerkelijke gemeenschap heeft in laatste instantie niet een enkele ambtsdrager of zelfs een groep van ambtsdragers uit te maken, maar alleen de gezamenlijke kerken, in Synode vergaderd.

Niet de partikuliere geloovige, maar de kerken hebben er over te beslissen, hoe haar eigen Formulieren van Eenigheid moeten worden uitgelegd.

Nu eischte de Synode van hem, wiens gevoelen zij veroordeelde, geen onvoorwaardelijke onderwerping.

Zij vroeg alleen onderteekening, in geval dit van heeler harte en met goede conscientie kon geschieden.

Sijn zorgde er angstvallig voor, dat zij niet den schijn op zich laaide, alsof zij iemands conscientie geweld wilde aandoen.

Dat zou Roomsche zijn geweest.

Maar zij liet de conscientie vrij.

Alleen ligt het in den aard van de zaak, dat zij voor iemand, die om der conscientie wil haar uitspraak niet kan aanvaarden, het akkoord van kerkelijke gemeenschap niet mag opheffen.

Dat verbiedt haar karakter als vergadering van belijdende kerken.

Het stond bij haar voorop: het is niemand geoorloofd iets tegen zijn conscientie te doen.

De drang ging van haar uit: hoe gaarne ik ook zag, dat gij mijn uitspraak onderschreeft, als gij er uw conscientie om zoudt moeten verkrachten, doe het dan niet.

Zij schiep dan ook geen gewetensconflict.

Alleen kon er ontstaan een conflict tusschen het geweten en het willen blijven in de kerkelijke gemeenschap.

Hoe dat conflict moest worden opgelost, gaf de Synode niet ondubbelzinnig te kennen.

Ofschoon zij zulk een conflict zou betreuren, stond het voor haar vast, dat de betrokkene zijn geweten had te eerbiedigen.

Als konsekventie vloede daaruit voor hem voort: bij verzet der conscientie zich aan het kerkelijk akkoord onttrekken.

Een pijnlijke konsekventie!

Maar toch voor den conscientieuse de eenig mogelijke.

natie" is door zijn
age HET blad voor
-ADVERTENTIE.
form, kringen ge-
remede te rekenen.

OOIE BOEKEN

(bonn's op Calico-
Bibliotheek in
gang ontvangen,
als vierde deel
erschen
VAN DALE-HOEYE
S. FLETCHER.
'225, geb. f 3.-
rgang niet compleet:
eel zal verschijnen
van Penning.
e jaargang loopt
r lid, en dat kan
k nu nog worden
e tweede gratis
EIKEN BOEKEN
vragen nog van de
baar gestelde
te premieboeken.
Twaalf Honderd
me's werden na de
g van het eerste
ezen jaargang ge-
l nog zijn duizend
nnen, alser slechts
werkt wordt.
het inteeekent
n op aanvraag toe-
in door de firma
ENBACH te Nijkerk.